

РЕЙ БРЕДЪРИ ТИРАНОЗАВЪР РЕКС

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Отвори някаква врата в тъмното.

— Затваряй! — викна нечий глас.

Подейства му като удар в лицето. Скочи вътре. Вратата се тресна. Наруга се мислено.

— Господи — обади се същият глас с ужасяващо търпение. — Ти ли си Теруилиджър?

— Да — отвърна Теруилиджър. Мъждукацията призрак на екрана обитаваше дясната част на тъмния киносалон. Отляво огънчето на цигара, пъхната между нечий бързо мърдащи устни, описваше пламтящи дъги във въздуха.

— Закъсна пет минути!

Все едно са пет години, помисли си Теруилиджър.

— Влачи филма в прожекционната. *По-живо.*

Теруилиджър присви очи.

Различи пет огромни седалки, които въздишаха тежко, когато директорските туловища се размърдваха и се навеждаха напред към средната седалка. В нея, почти изцяло скрито в мрака, седеше и пушеше някакво момченце.

Не, помисли си Теруилиджър. Не е никакво момченце. Това е той. Джо Кларънс. Кларънс Велики.

Малката уста се нацупи като на кутре и издуха дим.

— Е?

Теруилиджър се запрепъва назад да даде филма на кинооператора, който направи мръсен знак към шефовете, намигна му и затръшна вратата на кабината си.

— Господи — въздъхна тънкото гласче. Чу се бръмчене. — Пускай!

Теруилиджър опипа най-близката седалка, натъкна се на плът, отдръпна се и застана прав, прехапал устни.

От екрана рукна музика. Сред барабанен туш се появиха надписите:

ТИРАНОЗАВЪР РЕКС — ГРЪМОВНИЯТ ГУЩЕР.

Анимация със стопкамера и статични миниатюри, изработени от Джон Теруилиджър. Изследване на живота

на Земята отпреди един милиард години преди нашата ера.

Тихо иронично пляскане от бебешките длани в средното кресло.

Теруилиджър затвори очи. Смяната на музиката го накара да застане нащрек. Последните надписи изчезнаха сред свят на първобитно слънце, омара, отровен дъжд и буйна джунгла. Утринна мъгла се стелеше покрай безкрайни брегове, разрязвана от огромни летящи и пълзящи кошмари. Огромни триъгълници от кост и гранясала кожа, диамантени очи и остри зъби — птеродактилите, хвърчилата на унищожението, пикираха надолу, сграбчваха плячката си и отлитаха с месо и писъци в уста-ножици.

Теруилиджър зяпна като омагьосан.

Сред листата на джунглата нещо потръпваше, пълзеше, мърдаше антени, слуз пълзеше в слузта, броня докосваше броня; на слънце и в сенките се движеха влечугите, населяващи безумния спомен за придобило плът отъмщение и крилата паника.

Бронтозавър, стегозавър, трицератопс. Колко лесно се отронват от устните тоновете тронави имена!

Огромните създания се клатушкаха като грозни машини за война и разрушение през покрити с мъх дерета, размазваха хиляди цветя с всяка своя стъпка, риеха с муцуни мъглата, раздираха небето с един-единствен писък.

Моите красавици, помисли си Теруилиджър. Моите малки съкровища. Течен латекс, гъбеста гума, подвижен стоманен скелет; сънувани, моделирани от глина, огъвани и споявани, завинтени и съживени от собствената му ръка. Половината не по-големи от юмрук; останалите — колкото главата, която ги бе създала.

— Мили Боже — възхитено прошепна някой в тъмното.

Стъпка по стъпка, кадър по кадър, движение след движение той, Теруилиджър, бе прекарвал зверовете през различните им пози, местеше всеки един съвсем мъничко, снимаше, местеше ги още мъничко, пак снимаше — и така часове, дни и месеци наред. И сега тези невероятни образи на някакви си двеста и петдесет метра филм се втурваха през прожекционния апарат.

Никога няма да свикна с това, помисли си той. Виж само! Те *оживяват!*

Гума, стомана, глина, броня от латекс, стъклено око, порцеланов зъб — всичко върви, крачи, шества на ужасни стада през континенти, на които все още не е стъпвал човешки крак, покрай все още сладководни морета, сякаш оттогава не бяха минали милиарди години. *Наистина* дишат. *Наистина* сразяват въздуха с гръм. Направо свръхестествено!

Сякаш това е *моята* Градина, спокойно си помисли Теруилиджър. И това са моите създания, които създадох на Шестия ден. А утре трябва да си почина.

— Господи! — отново възкликна тихият глас.

Да? — за малко да отговори Теруилиджър.

— Прекрасен материал, господин Кларънс — продължи гласът.

— Може би — каза мъжът с момчешки глас.

— Невероятна анимация.

— Виждал съм и по-добра — рече Кларънс Велики.

Теруилиджър се напрегна. Извърна се от екрана, където приятелите му се движеха тежко към небитието, от касапниците с архитектурни мащаби. За първи път огледа евентуалните си работодатели.

— Прекрасен материал.

Похвалата дойде от един старец, седнал отделно от останалите, вдигнал възторжено глава към древния живот.

— Насича. Вижте тук! — Странното момче в средата се понадигна и посочи с цигара в уста. — Хей, не беше ли *това* лоша снимка? Виждате ли?

— Да — отвърна старецът с внезапно уморен глас и се отпусна назад в стола си. — Виждам.

Теруилиджър стъпка разгорещения си гняв и го удави в бързеите на кръвта си.

— Насича — повтори Джо Кларънс.

Бяла светлина, бързо сменящи се числа, тъмнина; музиката замлъкна, чудовищата изчезнаха.

— Слава Богу, свърши се — издиша Джо Кларънс. — Почти е време за обед. Пускай следващата ролка, Уолтър! Това е всичко, Теруилиджър.

Мълчание.

— Теруилиджър?

Мълчание.

— Онзи кретен тук ли е още?

— Тук е. — Теруилиджър притисна юмруци в хълбоците си.

— О — каза Джо Кларънс. — Не е лошо. Но не си прави илюзии за парите. Вчера минаха десетина като теб и показаха не по-лоши, че и по-добри материали за новия ни филм „Праисторическо чудовище“. Остави офертата си в плик на секретаря. Изходът е там, откъдето влезе. Уолтър, какво чакаш, по дяволите? Пускай следващия!

В тъмното Теруилиджър одра пищял в един стол, затърси дръжката на вратата, намери я и я стисна — силно, много силно.

Екранът се взриви зад него — падна лавина от огромни потоци натрошени камъни, цели градове от гранит, огромни здания от мрамор се натрупваха, разчупваха и се плъзгаха надолу. Сред грохота чу гласовете от следващата седмица:

— Ще ти платим хиляда долара, Теруилиджър.

— Но само за оборудването ще ми трябват толкова!

— Виж какво, помисли си. Или се съгласявай или — прав ти път.

Грохотът заглъхна. Знаеше, че ще се съгласи. И че ще се намрази заради това.

Едва когато лавината потъна в тишина и собствената му кръв забави ход в сърцето му, Теруилиджър дръпна невероятно натежалата врата и излезе в ужасната светлина на деня.

Закрепи гъвкав гръбнак към извита шия, постави отгоре череп, закачи подвижна челюст, залепи с гъбеста гума смазания скелет, опъни змийска кожа върху нея, заличи шевовете с огън, после се изправи тържествуващо на задни крака в свят, където лудостта се събужда само за да види безумието — Тиранозавър Рекс!

Ръцете на Създателя се спуснаха от електрическото слънце. Поставиха чудовището в изкуствена лятна пустош, преведоха го през бульони от бактерии. Машината-гуцер се наслаждаваше на целия този безмълвен ужас. От слепите небеса гласът на Създателя си тананикаше, Градината вибрираше от стария монотонен мотив — стъпало към... глезен, глезен към... пищял, пищял към... коляно, коляно към...

Вратата се отвори.

Джо Кларънс нахлу като цяло ято бойскаути. Огледа се трескаво, сякаш в стаята нямаше никого.

— Господи! — развика се той. — Още ли не си готов? Това ми струва пари!

— Не — отвърна сухо Теруилиджър. — Колкото и време да ми е нужно, получавам едни и същи пари.

Джо Кларънс го приближи в серия бързи стъпки и спирания.

— Е, размърдай се. И го направи наистина ужасно.

Теруилиджър бе коленичил до миниатюрната си джунгла. Очите му бяха на едно ниво с очите на продуцента.

— Колко метра кръв и парчета месо искате?

— По шестстотин от всяко! — Кларънс се разсмя неуверено. — Дай да видя.

Грабна гущера.

— По-внимателно!

— По-внимателно ли? — Кларънс завъртя грозното чудовище в небрежните си ръце. — Това е мое чудовище, нали така? Договорът...

— Договорът посочва, че ще използвате модела за реклама, но ще ми го върнете след пускането на филма.

— Я виж ти. — Кларънс размаха чудовището. — Така не бива. Подписахме договора само преди четири дни...

— За мен са като четири години. — Теруилиджър разтърка очи. — Не съм спал две нощи, за да завърша този звяр и да започнем снимките.

Кларънс не обърна внимание на думите му.

— Майната му на договора. Ама че кален номер. Чудовището е мое. Ти и твоят агент ми докарвате инфаркти. Инфаркти заради пари, инфаркти за оборудване, инфаркти за...

— Камерата, дето ми дадохте, е истинска антика.

— Ами поправи я, ако се счупи. Ръце нямаш ли? Предизвикателството е в това да използваш мозъка си вместо парите. И тъй, да се върнем на въпроса — това чудовище е мое и това трябва да се уточни в сделката.

— Никога няма да позволя някой да притежава мое творение — в прав текст каза Теруилиджър. — Прекалено много време и чувства влагам в тях.

— Добре, дявол да го вземе, значи ти бутаме още петдесетачка за животното и ти даваме стопкамерата и останалото оборудване, след като завършим филма. Става ли? После можеш да отвориш своя компания. Конкурирай се с мен, дори ме настигни, при това с помощта на собствените ми машини! — Кларънс се разсмя.

— Ако дотогава не се разпаднат — отбеляза Теруилиджър.

— И още нещо. — Кларънс остави създанието на пода и го обиколи. — Не ми харесва как изглежда чудовището ти.

— *Какво не ви харесва?* — едва не викна Теруилиджър.

— Изражението му. Трябва му повече огън, повече... мутра. Повече гадория!

— Гадория?

— Да, гадория, злоба! По-изцъклени очи. По-разширени ноздри. По-бляскави зъби. По-остър език. Можеш да го направиш! Тъъ, чудовището нали е мое?

— Мое е. — Теруилиджър се изправи.

Сега токата на колана му бе на нивото на очите на Джо Кларънс. Известно време продуцентът се взираше като хипнотизиран в ярката пластина.

— Дявол да ги вземе проклетите адвокати!

Втурна се към вратата.

— На работа!

Чудовището улучи стената в мига, когато се затръшна.

Ръката на Теруилиджър замръзна във въздуха. После раменете му се отпуснаха. Отиде да вземе красавеца си. Отви главата му, одра латексовата плът от черепа, постави го върху стенда и започна педантично да преобразява с глина праисторическата муцуна.

— Малко гадория — промърмори той. — Малко злоба.

Прегледаха първите пробни снимки след седмица.

Когато филмът свърши, Кларънс кимна едва забележимо в мрака.

— Така е по-добре. Но... трябва да е по-ужасяващо, да смразява кръвта. Да изкараме акъла на всички тъпи лелки. Почвай отначало!

— Вече и без това закъснявам с една седмица — запротестира Теруилиджър. — Все идвате и казвате — смени това, смени онова, днес опашката не е наред, утре на ноктите им има нещо...

— Ще намериш начин да ме ощастливиш — прекъсна го Кларънс. — На бой, естетите!

В края на месеца прегледаха вторите пробни снимки.

— Почти в десетката! На косъм! — извика Кларънс. — Муцуната е почти идеална. Опитай отново, Теруилиджър!

Теруилиджър отново се залови за работа. Раздвижи пастта на динозавъра така, че да изговори мръсотии, които би могъл да схване само специалист по разчитане на устни. Обикновената публика щеше да остане с впечатление, че звярът реве. После взе глината и работи върху ужасната глава до три сутринта.

— Това е! — изкрещя в кинозалата Кларънс след седмица. — Идеално! Ето на *това* му викам истинско чудовище!

Наклони се към стареца — адвоката господин Глас, и към помощника си Мори Пул.

— *Харесвате ли* моето създание? — Лицето му грееше.

Теруилиджър, свлякъл дългия си като на чудовището скелет в една седалка на задния ред, усети как старият юрист сви рамене.

— Видиш ли едно чудовище, видял си ги всичките.

— Така е, така е, но това е специално! — радостно извика Кларънс. — Дори аз съм склонен да призная, че Теруилиджър е гений!

Всички се обърнаха към екрана и звяра, който в чудовищен валс замахна широко с острата си като бръснач опашка и окоси безмилостно трева и цветя. После звярът се загледа замислено в мъглата, докато дъвчеше червена кост.

— Това чудовище... — Господин Глас присви очи. — Наистина ми изглежда познато.

— Познато ли? — Теруилиджър се размърда.

— Има особено изражение, срещал съм го някъде — провлачено рече господин Глас в тъмното.

— В изложбите на Природонаучния музей ли?

— Не, не.

— Да не би да си прочел някоя книга, Глас? — разсмя се Кларънс.

— Странно... — Без да се засяга, Глас наклони глава и затвори едното си око. — Ставам за детектив, никога не забравям физиономии. Но този тиранозавър... къде ли съм го срещал?

— Какво значение има? — възбудено извика Кларънс. — Страхотен е. И то само защото ръчках Теруилиджър, докато не го направи. Да вървим, Мори!

Когато вратата се затвори, господин Глас се обърна и погледна Теруилиджър.

— Уолт? Уолтър? — повика той, без да сваля очи от него. — Би ли ни пуснал чудовището отново?

— Разбира се.

Теруилиджър се размърда нервно, усещаше как някаква невидима сила се събира в тъмното, в ярката светлина, излъчена отново, за да отрази ужаса от екрана.

— Да. Точно така — мислеше на глас адвокатът. — Почти си спомням. Почти го познавам. Но... кой е той?

Сякаш в отговор чудовището се обърна и погледна презрително през сто хиляди милиона години към двамата дребни мъже в малкото тъмно помещение. Тираничната машина изгърмя името си.

Господин Глас се наведе напред, сякаш за да чуе по-добре.

Мракът погълна всичко.

На десетата седмица филмът бе наполовина завършен. Кларънс събра трийсет души от служителите, техници и неколцина приятели, за да видят черновата.

Филмът течеше от петнайсетина минути, когато малката публика ахна.

Кларънс бързо се огледа.

Седящият до него господин Глас се вцепени.

Надушил опасност, Теруилиджър, без да знае защо, започна да се придвижва към изхода. Безпокойството му бе интуитивно, нямаше ни най-малка представа какво го е породило. Гледаше, хванал дръжката на вратата.

Зрителите отново ахнаха.

Някой тихо се разсмя. Някаква жена се изкиска. После моментално настъпи тишина.

Защото Джо Кларънс бе скочил на крака.

Дребната му фигурка разсече светлината на екрана. Един-два мига два образа жестикулираха в тъмното — тиранозавърът

отскубваше крака на един птеранодон, а Кларънс викаше и подскачаше, сякаш искаше да се счепка с фантастичните борци.

— Спри! Спри тук!

Филмът спря. Образът замръзна.

— Какво има? — попита господин Глас.

— Какво има ли? — Кларънс изпълзя върху образа. Тикна бебешката си ръка в екрана, заби я в тираничната паст, в гущеровото око, острите зъби, челото, после се обърна слепешком към светлината от прожекционния апарат и кожата на влечугото покри изкривените му от ярост бузи. — Какво става? Какво е *това*?

— Просто чудовище, шефе.

— Чудовище, как не! — Кларънс заблъска екрана с малкото си юмруче. — Това съм аз!

Половината зрители се наведоха напред, половината се облегнаха назад, двама скочиха на крака; единият от тях бе господин Глас, който затърси опипом другите си очила, сложи си ги и изстена.

— Ето значи къде съм го виждал!

— Ето *какво*?

Господин Глас затвори очи и поклати глава.

— Лицето. *Знаех* си, че ми прилича на някого.

Стана течение.

Всички се обърнаха. Вратата зееше отворена.

Теруилиджър беше изчезнал.

Намериха го в ателието му — разчистваше работната си маса и събираше всичко в голям кашон; куклата-тиранозавър бе под мишницата му. Погледна нахлулата в помещението тълпа начело с Кларънс.

— С какво съм заслужил това! — изплака той.

— Съжалявам, господин Кларънс.

— Съжаляваш!? Нима не ти плащам достатъчно?

— Не, ако трябва да съм откровен.

— Водих те на обяд...

— Веднъж. Аз платих сметката.

— Каних те на вечеря у дома си, плувал си в басейна ми, а сега *това*! Уволнен си!

— Не можете да ме уволните, господин Кларънс. Последната седмица работих безплатно и извънредно, забравихте чека ми...

— Въпреки това си уволнен, *наистина* уволнен! Влизаш в черния списък в Холивуд. Господин Глас! — Той се извъртя към стареца. — Съдете го!

— Няма за какво да ме съдите — каза Теруилиджър, без да вдига очи от масата, продължаваше да събира нещата си. — За пари? Не ми плащайте достатъчно, за да спестявам. Къща? Никога не бих могъл да си позволя. Жена? Цял живот работя за такива като вас. Така че съпругите се изключват. Нямам нищо за губене. Нищо не можете да ми направите. Ако ми вземете динозаврите, просто ще се забия в някое затънтено градче, ще взема кутия латекс, гума, глина от реката, малко стари метални тръбички — и ще си направя нови чудовища. Ще си купя евтин филм. Имам една стара очукана стопкамера. А и нея да ми вземете, ще си направя нова със собствените си ръце. Мога да правя всичко. Ето защо не можете да ми направите нищо.

— Уволнен си! — извика Кларънс. — Погледни ме. Не се извърщай. Уволнен си! Уволнен!

— Господин Кларънс — тихо рече господин Глас и се наведе към него. — Оставете ме да поговоря с него.

— Говори си! Какъв е смисълът? Стои си там с чудовището под мишница, проклетото нещо прилича на мен... махнете се от пътя ми!

Кларънс се завтече към вратата. Останалите го последваха.

Господин Глас затвори вратата, отиде до прозореца и погледна към абсолютно чистото притъмняващо небе.

— Иска ми се да завали — рече той. — Ето с това в Калифорния не мога да свикна. Не пуска нито капчица, нито сълзица. Какво ли не бих дал за нещо от това небе, пък било и съвсем малко. Дори за една мълния.

Замълча, а Теруилиджър продължи по-бавно със събирането на нещата си. Господин Глас се отпусна в един стол и започна да драска в бележника си с молив. Говореше тъжно, тихо, сякаш на себе си.

— Шест ролки са заснети, при това доста добри ролки. Половината филм е готов, триста хиляди долара са похарчени до последния цент. Целият екип отива на улицата. Кой ще нахрани гладните гърла на момчетата и момичетата? Кой ще се изправи пред

акционерите? Кой ще се умилква на банката? Някой желаещ за руска рулетка?

Обърна се и загледа как Теруилиджър затваря закопчалките на куфарчето си.

— Какво е сторил Бог?

Теруилиджър погледна ръцете си и ги завъртя, сякаш за да разгледа от какво са направени.

— Не знаех какво правя, кълна се. Само е излязло от пръстите ми. Абсолютно подсъзнателно. Пръстите ми работят сами. Те са го направили.

— Тогава по-добре да дойдат в кабинета ми и да ме сграбчат за гърлото — рече Глас. — Никога не съм си падал по забавени кадри. Идеята ми за живот и смърт е като „Ченгетата от Кийстоун“, пуснат на тройна скорост. И само като си представя — някакво гумено чудовище настъпи всички ни. Направи ни на доматиено пюре, готово за буркана!

— Не ме карайте да се чувствам още по-виновен — рече Теруилиджър.

— А какво искате, да ви поканя на танц ли?

— Така му се пада — извика Теруилиджър. — Все ми досаждаше. Направи това. Направи онова. Не така, иначе. Обърни го наопаки, нагоре с краката. Едва се сдържах. През цялото време се ядосвах. Явно съм сменил физиономията, без да се усетя. И не подозирах за това, докато господин Кларънс не се развика преди пет минути. Аз ще поема вината.

— Не — въздъхна господин Глас. — *Всички* трябваше да го видим. А може да сме видели и да не сме си признали. Може да сме го видели и да сме се смели насън, когато сами не сме се чували. И какво стана? Господин Кларънс е направил инвестиции, с които не може да се раздели просто така. Вие имате кариера оттук нататък, добра или лоша, и също не можете да я загърбите. В момента господин Кларънс желае едно-единствено нещо — да бъде убеден, че всичко това е просто някакъв кошмар. Деветдесет и девет процента от болката му идва от портфейла. Ако в следващия час успеете да отделите един процент от времето си и да го убедите в това, за което ви кажа, утре сутринта от страниците на холивудските вестници няма да ви гледат сирачета. Ако му кажете...

— Какво да ми каже?

Джо Кларънс се бе върнал и стоеше на прага с все още пламнали бузи.

— Онова, което ми разказа току-що — спокойно се обърна към него господин Глас. — Много трогателна история.

— Слушам!

— Господин Кларънс. — Възрастният адвокат внимателно подбираше думите си. — Филмът, който току-що гледахме, е израз на уважение и възхищение към вас от страна на господин Теруилиджър.

— *Какво?!* — викна Кларънс.

И той, и Теруилиджър зяпнаха като ударени с мокър парцал. Възрастният юрист не откъсваше поглед от стената. После попита неуверено:

— Мога ли да продължа?

Аниматорът затвори уста.

— Ако искате.

— Този филм — адвокатът стана и посочи към кинозалата — бе създаден от уважение и най-приятелски чувства към вас, Джо Кларънс. Вие седите зад бюрото си, навъзпят герой на филмовата индустрия, напълно неизвестен, невидим, трепете се от работа, водите незабележим самотен живот, а кой обира славата? Звездите. Колко често някой провинциалист от Айдахо примерно ще каже на жена си — „Знаеш ли, снощи си мислих за Джо Кларънс, какъв страхотен продуцент само“? Колко често? Да ви кажа ли? Нито веднъж! И затова Теруилиджър се замислил. Как да представи на света истинския Кларънс? Динозавърът е пред него. И — бум! Хрумва му идея! Точно това е! Нещото, което хвърля в ужас целия свят! Самотният, горд, прекрасен, ужасен символ на независимостта, мощта, силата, животинското коварство, истинският демократ, индивидът, доведен до крайност, гръм и мълния. Динозавър — Джо Кларънс. Джо Кларънс — динозавър. Човек, въплътен в Гущера-Тиран!

Господин Глас седна, леко задъхан.

Теруилиджър не каза нищо.

Накрая Кларънс се раздвижи, пресече помещението, бавно обиколи Глас, после застана пред Теруилиджър, съвсем преbledнял. Неспokoйният му поглед се плъзна по високия кльощав аниматор.

— *Това ли си казал?* — тихо попита той.

Теруилиджър преглътна.

— На мен ми го каза. Много е стеснителен — обади се господин Глас. — Да сте го чували някога да приказва много? Да ругае? Или нещо друго? Харесва някого, но не може да му го каже. Но да го обезсмърти? Няма проблем!

— Да го обезсмърти ли? — повтори Кларънс.

— Че какво друго? — каза старецът. — Също като статуя, само че подвижна. Ще минат години и хората ще казват — „Помните ли онзи филм, «Чудовището от плейстоцена»?“ „Ама разбира се! Защо?“ „Защото — ще кажат хората — само онова чудовище в цялата история на Холивуд е имало истинска самоличност. Защо ли? Защото един гений имал достатъчно въображение да използва като прототип на създаването си съвсем истински, преуспяващ, бързо мислещ първокласен бизнесмен“. Ще влезете в историята, господин Кларънс. Филмотеките ще ви пазят. Киноклубове ще искат да ви представят. Нима можете да мечтаете за по-голям късмет? На нищо подобно не би могъл да се надява някой си Иманюил Глас, адвокат. Всеки ден през следващите двеста, петстотин години, ще гастролирате някъде по света!

— *Всеки ден?* — тихо повтори Кларънс. — През следващите...

— Може и да са осемстотин, защо не?

— Никога не съм си помислял за това.

— Ами помислете тогава!

Кларънс отиде до прозореца, погледна към Холивуд Хилс и най-сетне кимна и каза:

— Господи, Теруилиджър. Наистина ли ме харесваш *толкова* много?

— Трудно е да го изразя с думи — насили се да отвърне Теруилиджър.

— Значи ще довършим страхотното зрелище, така ли? — попита Глас. — В главната роля на тирана, крачещ по земята и всяващ ужас във всички пред себе си, е не друг, а самият господин Джоузеф Дж. Кларънс?

— Да. Разбира се. — Кларънс тръгна като пиян към вратата. Поспря на прага. — Знаете ли какво? *Винаги* съм искал да бъда актьор! После тихо излезе и затвори вратата.

Теруилиджър и Глас се сблъскаха при бюрото, мъчеха се да отворят чекмеджето едновременно.

— Възрастта е с предимство — каза адвокатът и бързо измъкна бутилката уиски.

В полунощ след първата предпремиера на „Чудовището от каменната ера“ господин Глас се върна в студиото, където се събираха всички, за да празнуват. Намери Теруилиджър да седи сам в ателието си, с динозавър в скута.

— Защо не дойде? — попита господин Глас.

— Не ми стиска. Голяма дандания ли стана?

— Дандания? Всички оценки са повече от възторжени! Най-прекрасното чудовище, виждано някога! Вече се говори за продължения! Джо Кларънс като Гущера-Тиран в „Завръщането на чудовището от каменната ера“, Джо Кларънс и/или Тиранозавър Рекс в, да речем, „Звяр от отминала епоха“...

Телефонът иззвъня. Теруилиджър вдигна.

— Теруилиджър, Кларънс е! Чакам те след пет минути! Успяхме! Твоето чудовище! Страхотно! Сега мое ли е? Имам предвид, майната му на договора, просто като подарък? Мога ли да го сложа над камината си?

— Господин Кларънс, чудовището е ваше.

— По-хубаво е от „Оскар“! Чакам те!

Теруилиджър зяпна замлъкналия телефон.

— Боже Господи! Ама той е доволен! Даже се смее!

— Мисля, че знам защо. — Господин Глас му намигна. — След прожекцията едно момиченце го помоли за автограф.

— Автограф?!

— Направо на улицата. Накара го да се подпише. Първият автограф в живота му. Смееше се, докато пишеше името си. Че някой го е познал. Ето го, пред киносалона, голям като живота, самия Рекс, така че дай автограф. И той даде.

— Чакайте малко — бавно рече Теруилиджър, докато наливаше уиски. — Това момиченце...

— Е най-малката ми дъщеря — рече Глас. — Кой знае? И кой ще разкаже?

Пиха.

— Не и аз — рече Теруилиджър.

После взеха гумения динозавър между двамата и заедно с бутилката уиски застанаха на входа на студиото да чакат лимузините — целите в светлини, надули клаксони, с радостни вести.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.